

Rože male Terezike.

Janko je bil že ves teden hudo bolan. Lica so mu gorela, očke bliščale, govoril je zmedeno in niti svoje mamice ni več poznal.

Zdravnik je zmajeval z glavo: »Težko bo, težko...«

Mati je drhtela, samo drhtela še. Jokati ni mogla več. Tako dolgo je bilo sedem dni, tako trpeče sedem prečutih noči, v katerih je prelila toliko solz, da sedaj ni mogla več jokati.

»Nocoj ponoči se odloči, ali premaga otrok bo-lezen ali bolezen otroka. Pripravljeni morate biti na vse!« je rekel zdravnik in šel.

Bodite pripravljeni na vse!

Lahko je to reči zdravniku in težko je to materi, ki ima na smrtni postelji sinka edinca!

Izmenjala mu je mrzli obkladek na glavi in po prstih odšla iz sobe.

V izbi nad njeno posteljo je visela slika mlade svetnice s križem in rožami v rokah — Male Terezike.

Mati je sklenila roke, se z očmi vprla v mirno smehljajoči svetničin obraz in zaprosila: »Ti, svetnica najmilejša, mala ljubljenska Deteta Jezusa, daj, reši mi sinka edinca!«

Tako je molila in prosila mati dolgo, dolgo. Bel Terezikin obrazek jo je gledal smehljaje, prijazno in usmiljeno, da ji je upanje napolnilo srce.

Snela je sliko in jo odnesla v sinkovo sobo ter jo obesila k njegovi postelji.

Kot vse noči, je tudi nocoj bdela ob bolnikovi postelji. Janko je bil to noč še bolj nemiren, še bolj žarko so mu gorela lica. Govoril je nerazumljive besede, kričal, jokal in se premetaval po postelji. Mati ga je tešila, popravljala odejo in hladila čelo ter se proseče ozirala v Terezikin obraz, ki se ji je v poltemi belil s slike na steni.

»Terezika, ti mala svetnica, reši, reši mi sinka!«

Sredi noči je mati zaspala, sedé, z glavo naslonjeno na končnico. Bila je tako trudna, saj je prebdela že sedem dolgih noči.

Jankove sanje in misli pa so bile ta čas daleč, daleč...

Zdelo se mu je, da je sam sredi brezkončne ravni. Nad njim se je bočilo sivo nebo. Nikjer ni bilo videti solnca, vendar je bilo Janku silno vroče. Ker je bil sam, ga je bilo strah. Zajokal je in zaklical mater. Tedaj pa se je sredi neba prikazal temen oblak, ki se mu je bližal in vse bolj črnel. Ko je bil Janku že povsem blizu, je iz njega stopila visoka, v črno zavita žena, ki je stopila k dečku, ga trdo prijala za roko in rekla:

»Z menoj!«

»Kam?« je začudeno vprašal Janko.

»V večnost.«

»Ali je daleč?«

»Ne vprašuj, boš že videl,« je suho odvrnila žena in ga trdo potegnila za seboj.

In sta šla, daleč, predaleč, po peščeni poti, preko dolin in gorâ naprej, naprej nenehoma.

»Kam greva?« vpraša spet Janko.

»H Kralju večnosti!«

»Ali je še daleč?«

»Boš že videl!«

In zopet sta šla molče po poti, ki je vse bolj postajala strma in skalnata. Nenadoma pa se je razširila in mahoma postala vsa solnčna in cvetna in Janko je stal pred gradom, ki ni bil grad, pred palačo, ki ni bila palača. Vse okoli njega je bliščalo stkano iz samih oblakov, rose, zarje in mavrice ter posuto z zlatom solnčnih žarkov.

Obstal je začuden in omamljen.

»Vstopi!« je siknila žena in ga potegnila za seboj. Ves oslepljen ji je sledil skozi blišč in sijaj ne vedoč, kod hodi in kam gre.

Naenkrat je stal pred prestolom, ki je žarel kot samo solnce in na katerem je sedel deček prav tolik-

»Me ho!«

šen kot on, neskončno mil in zal, ki je imel na glavi krono iz samih zvezd.

»Koga si mi privedla nocoj, Smrt?« je z milim glaskom vprašal črno ženo.

»Jesenovega Janka,« se je poklonila Smrt in pristavila: »in tvoja volja, mogočni Kralj večnosti, naj se izpolni, ali ga obdržiš pri sebi, ali pa ga pošlješ nazaj k materi na zemljo.«

»K mami, k mami!« zaihti Janko in poklekne pred Kralja-Jezusa.

»Glej, pri nas ni ne bolezni, ne nesreč, ne žalosti, zakaj si tako želiš nazaj na zemljo?« ga prijazno vpraša Jezus.

»Dajmo ga!«

»Ker je tam moja mama, ki jo imam tako rad!«

»Tako pravi vsak, pa mora vseeno umreti!« se strupeno vmeša Smrt.

»Bom videl, kaj pravi moja mala služabnica,« reče Jezus, zacinglja s srebrnim kraguljčkom in zakliče:

»Terezika!«

Iz rožnoprozorne meglice stopi mlada žena, visoka, v dolgi halji z rjavim pajčolanom na glavi in preko ramen. Njene lepe bele roke stiskajo na prsi šopek opojno dišečih rož.

Jezus jo vpraša:

»Povej, ljuba služabnica, ali bo ta deček srečen, če se vrne na zemljo? Koliko solz je pretočila njegova mati, ko je bil bolan?«

»Poglej sam, Gospod!« reče Terezika in iztegne roko.

Tudi Janko pogleda v smeri njene roke in zagleda prostran, prekrasen vrt poln raznobarvnih rož, med katerimi je bilo več kot polovico rdečih.

Terezika govori:

»Vse, karkoli je med njimi rdečih rož, so vzklike iz solz njegove matere, ki jih je pretočila v sedmih dneh in v sedmih prečutih nočeh ob njegovi postelji. Njegova mati ga ljubi bolj kot lastno življenje, njeno srce bi neizmerno trpelo, če bi ga izgubila in zato, dobri Gospod, te prosim tudi jaz, vrni ga materi!«

»Zgodi se, kar želiš,« pravi Jezus in blagoslavlja je dvigne roko: »Janko, vrni se na zemljo, ljubi in osrečuj mater, ki te ima tako rada!«

»In reci ji, da si zdrav,« se skloni Terezika k njemu ter ga obsuje z rožami, ki jih je imela v naročju. — — —

»Mamica, zdrav sem!« plane Janko iz sna in sede na postelj. Skozi okno mežika dan. Mama trudna sloni ob postelji in spi. Sinkov krik jo takoj prebudi. Janko z dvignjeno ročico kaže na Terezikino sliko in pripoveduje:

»Tista gospa mi je rekla, da sem zdrav.«

Mati privije Janka k sebi in zašepeče: »Ona je dobra, tako dobra, Janko, moliti boš moral k njej, mnogo, mnogo moliti!«

Solza sreče in hvaležnosti se zaleskeče v materinih očeh. Bel Terezikin obrazek jo prijazno gleda s slike in se ji smehlja.

Janez Pucelj:

Sprejem.

(Nem. nar.)

*Dober dan, gospod Ponedeljek!
Kako kaj pa gospod Torek?*

Prav dobro mu je, gospa Sreda!

*Povejte gospodu Četrtku,
naj pride v petek
z gospo Soboto
k mamici Nedelji v vas!*